

Saitos Lajos

GEREZDEK (13)

Aforizmák, naplójegyzetek

Füst Milán emlékének

Mindent lehet a versben, mondja „tanítványnak” a mester, Kormos István; még a világ végéről is szabad visszajönni, kijavítani egy sort: ki- vagy visszajavítani.

*

Mindenkinek van sorsa, s minden sorsnak van népe is. És még a sorstalanságot is ki kell érdemelni – amelyet az istenek mérik, méricskélnek.

*

Egyes pályatársak figyelmébe: Az agyondicsérés a kritika kritikája. Előbb-útóbb a dicséret is a földre ránt le...!

*

Hol közel a gazság, ott az igazság.

*

„Ez a feljegyzési könyv: – lelkiismeretem.” – olvasom Füst Milán naplójában. S kicsit hátrébb: „Mint a gyermek: – aki a végtelen nap sugarait lencsén gyűjti: – jegyzeteim.”

*

Amióta kirekesztettünk, kiűztünk: az ember annyi eretnek tudás birtokába jutott, hogy az Úr (Azúr) ígye-úgye tenné/tehetné meg azt a gesztust, hogy valaha is újra kinyitná „ember” előtt a Paradicsom kapuját. (Kívül tágasabb!)

*

Ha valaki ma azt mondaná, „akasszátok föl a királyokat”, a kiskirályok (mindannyian) nyílt el-lenségességnek tekintenék, s kígyót-békát kiáltanának rád és házad népére.

*

Töretlen egoizmus – Isten kiválasztottjának lenni... – Füst Milán után szabadon.

*

Nem kell mindent leírni egyetlen versbe; hagyni kell lapokat más témákra is.

*

Leírni, leírni nyomban, ami „csak úgy” eszedbe jut, mert a szó elszáll, az írás meg – marad. Füst Milán naplóbejegyzése is igazolás mindezekre: „Elfelejtettem egy megjegyzést – és két napomat tette tönkre.”

*

„Nem azért felejtünk el játszani, mert megöregszünk, hanem attól öregszünk meg, hogy elfelejtünk játszani.” – olvasom G. B. Shaw aforizmáját. S erről a mi Bory Jenőnk jut eszembe, aki szerint: „A játék a gyermek művészete, a művészet a felnőtt játéka.”

*

Korunk betegsége: a semmittevés, már sok embert ágynak döntött.

*

Isten nem ver bottal – csak klímaváltozással.

*

A politika olyan mint a csattanómaszlag: mérgező.

*

Bejegyzés Füst Milán naplójában, 1937-ből: „Márai úr: kiokumulálja, hogy mit kell írnia.”

*

A nullától oly távol van az Egy, hogy már közelebb nem is lehetne.

*

Az adott szót, ha le kell írni, már veszít fényéből.

Úgy gondolom: a tér-idő négyzetes dimenzióján életünk átlósan halad át; egyik csücskén be, a másikon ki...!

*

Bizony, bizony a kocsma-filozofálást nehéz felülmúlni; a kocsmát kell elhagyni a könyvtárak-ért...!

*

Az ókor embere kenyeret és cirkuszt kért – és kapott. A ma „kérő” embere többnyire cirkuszt kap, de kenyeret(?) – alig.

*

A futuroológusok ha a jövőt a jelenben megkutatnák, mielőtt múlttá válik, nagy dicsőségre tehetnek szert.

*

Az élet olyan, mint a kásahegy egy közös tálban; mindenki kanalaz belőle, s akinek már nem jut – ő hal ki legelőbb.

*

„A kis szellemek is találkoznak.” – Feleki László szerint.

*

Amikor Salvador Dalí felöltötte magára vörös „ajzószeres zakó”-ját, többek közt ezeket jegyezte be naplójába: „Minden erőfeszitésem nap mint nap és mindöröktől fogva egyetlen dologra irányul: hogy sikerüljön Dalinak lennem. Egész testem a ruhámba van zárva, csupán a bajszom áll ki. Két őrszemként felállítva a bajszom személyem bejáratát védelmezni.”

*

Az erdélyi „kolorista” festő, Mohy Sándor Műhelynaplójából való az alábbi ars poetica gondolat: „A munka, akár milyen jó is, csak akkor érvényesülhet, ha az emberek tudomást szereznek róla. Kinek használ a gyertya, véka alatt? Szükséges tehát az őszinte, okos beszéd, az adakozó közlés.”

*

„...megfojtja kötelét az akasztott.” (Paul Celan: A messzeség dicsérete)